

Přednáška České křesťanské akademie

V rámci besed pořádaných místní pobočkou České křesťanské akademie si vás v pátek 25. listopadu dovoluji pozvat na svou vlastní přednášku o křesťanské církvi v prvních třech staletích, o církvi mučedníků, hříšníků, i zcela obyčejných věřících. Začátek bude po mši sv. (tedy zhruba od 18.00 hod.) v Modrém salonku v Brdském památníku.

Nepřítomnost duchovního ve farnosti

Ve dnech 13. - 19. listopadu se zúčastním kněžských duchovních cvičení na Svaté Hoře. V tyto dny nebudou v naší farnosti slouženy mše sv. Nebude ani páteční mše sv. ve Voltuši. Úmysly mší sv. odsloužím ve svatohorské bazilice, případně je možno dojednat přesun na jiný termín. V nutných případech jako jsou pohřby se, prosím, obraťte na pana vikáře Charypara v Březnici. Z důvodu mé nepřítomnosti vyjde také příští číslo farního zpravodaje až o týden později, tedy v neděli 27. listopadu.

Úmysly mší svatých od 7. do 27. listopadu 2005

Ranní mše sv. R: Ne 8.30 hod. R - farní kostel Povýšení sv. Kříže ve Starém Rožmitálě
m: Čt 8.00 hod. m - městský kostel sv. Jana Nepomuckého na náměstí
Večerní mše sv. M: Út, St, Pá, So 17.30 hod. M - městský kostel sv. Jana Nepomuckého na náměstí
V: Pá 16.30 hod. V - kaple sv. Anny ve Voltuši

Po 7.11.	mše sv. není	Po 14.11.	mše sv. není (exercicie)
Út 8.11.	mše sv. není (intence za Ludvíka Brožka a Karla Vránu bude odsl. v Č.B.)	Út 15.11.	mše sv. není (intence za Elišku Studenou bude odsl. na Sv. Hoře)
St 9.11. M	Za Marii a Františka Irovy a jejich rodiče	St 16.11.	mše sv. není (intence za Karla a Marii Fialovy bude odsl. na Sv. Hoře)
t 10.11. m	Za Vladimíra Kahouna a manželku	Čt 17.10.	mše sv. není
Pá 11.11. V M	na dobrý úmysl Za Marii Haškovou	Pá 18.11.	mše sv. není
So 12.11. M	Za rodinu Holanovu	So 19.11. M	Na dobrý úmysl
Ne 13.11. R	Za Františka Hořejšího, manželku a dceru	Ne 20.11. R	Za Josefa a Františku Drechslerovy

Po 21.11.	mše sv. není	Čt 24.11. m	Za Marii Krejzarovou
Út 22.11. M	Za Emanuela Leitermanna a rodiče a Josefa Jeníka, manželku a rodiče	Pá 25.11. V M	Na dobrý úmysl Za Stanislavu Romovou
St 23.11. M	Za rodiče Boženu a Jiřího Jungmannovy, Barboru a Josefa Šimovy	So 26.11. M	Za Františka Matějku a jeho rodiče
		Ne 27.11. R	Za farnosti

Pro vnitřní potřebu vydává Římskokatolická farnost Starý Rožmitál, Rybova 1, 262 42 Rožmitál pod Třemšínem
☎ 318 665 182 Uzávěrka příštího čísla je ve středu 23. 11. 2005. Redakce: P. Ivo Prokop, Ivana Hoyerová
V příspěvcích Z historie je doslovným citacím z farní kroniky ponechán jejich původní pravopis i stylist. úprava.

FARNÍ ZPRAVODAJ

Římskokatolické farnosti Starý Rožmitál

Číslo 19 Ročník II

6. listopadu 2005

Závěr liturgického roku

Den po dni nám pomalu končí zase jeden církevní rok. Prožili jsme dušičky a vážná témata budeme při liturgii slyšet stále častěji. Konec roku, konec života, dokonání celého světa. Čtyři poslední věci člověka: smrt, soud, nebe, peklo. V přírodě se rozhostil odpočinek a to je i pro nás vhodná doba k tichému zamyšlení, jak ten náš uplynulý rok vypadal. Co jsme v něm získali a co ztratili. V čem jsme lepší a v čem snad budeme muset přidat. V čem nás Bůh obdaroval a v čem jsme jej my potěšili a čím snad zklamali. Měli bychom se snažit účtovat sami se sebou, aby pak naše závěrečné účtování s Bohem nedopadlo zle.

Kněží mají povinnost takto se nad svým životem zamýšlet na duchovních cvičeních. Jednou za rok má každý kněz prožít týden v klidu, modlitbě, s Písmem svatým a udělat si v sobě pořádek. Já už se těším na takovéto exercicie, které prožiji stejně jako v loňském roce na Svaté Hoře. Bude to ve dnech 13. – 19. listopadu. A moc bych přál každému z vás, aby se vám podařilo také nějakých duchovních cvičení, třeba jen přes víkend, zúčastnit. Je to velice krásná doba, kdy můžeme zakusit, že radost z Hospodina je opravdu naší silou, která dodává nové nadšení a naději.

Prosím vás tedy o modlitbu, abych tyto exercicie v blízkosti Panny Marie na Svaté Hoře opravdu dobře prožil a byl i díky nim alespoň o trochu lepším pastýřem rožmitálské i hvozďanské farnosti. Předem vám moc děkuji.

Pro případ, že by někdo z nás opravdu začal bilancovat a přitom došel k nějakým skličujícím poznatkům, připojuji dva články, které nás mohou trochu povzbudit, abychom to neviděli tak černě a také jeden vtip.

P. Ivo Prokop

Sklenka, náprstek, cisterna (podle Marie Svatošové)

Nejdále dojde a nejuspěšnější bude, kdo nejvíc zápasil sám se sebou. (Antoine de Saint-Exupéry, Citadela)

V hodině náboženství se nám kdysi pan farář snažil názorně vysvětlit, co po každém z nás Pán Bůh vlastně chce: „Jednomu dal skleničku, druhému sud, dalšímu náprstek, jinému obrovskou cisternu atd. A všichni dostali za úkol naplnit svěřenou nádobku až po okraj. Takže všichni dostali úkol stejný, a přece každý jiný. Hodnocení bude jednoduché: naplnil- nenaplnil. Bez ohledu na velikost nádoby.“ Jaká je v tom útěcha! Nevědět nic o tom, člověk by vedle takové Matky Terezy musel mít strašný mindrák.

Povolání ke svatosti jsme všichni a nezbyvá nám, než se o ni snažit a nenechat se otrávit tím, že musíme začínat pořád od začátku a výsledek je stále v nedohlednu. V okamžiku, kdy bychom zpozorovali, že už se nám to podařilo, že se nám na hlavě zablýskla svatozář, tak jsme právě dopadli zase na dno. Rovnou po hlavě, a to, co se zablýsklo, to byly jiskřičky a žádná svatozář.

Někdy se člověk upřímně snaží, a přesto se mu moc nedaří. Pater Pio v takovém případě radil: „Snaž se vykročit kupředu každý den vertikálně, ze dna nahoru. Modli se a doufej; nerozčiluj se. Úzkost ničemu neslouží. Bůh je milosrdný a tvou modlitbu uslyší.“

Mozaika (podle Chiary Lubichové)

Někdy a ne zřídka mi někdo položí tuto otázku: "Stává se mi, že to, co dělám, se mi zdá malé a málo důležité. Jak mohu vidět v každodenních malých věcech Boží vůli pro mě? Tuto horlivost, kterou čas od času cítíme v srdci, horlivost chtít dokázat co nejdříve lásku významnými skutky, nelze zajisté podceňovat; naopak, je pěkná. Ale vzhledem k tomu, že je to přání spíše pozemské, je třeba se nad ním trochu zamyslet.

Zdá se mi užitečné představit Boží království jako velkolepou mozaiku. Máte před očima nějakou mozaiku? Znamé jsou například mozaiky v italské Ravenně. Jak jsou nádherné, jaký trpyt má jejich staleté zlato. Jak velkolepá jsou modrá pozadí! A krajiny a trůny... jaká jemnost, jaká krása, jaká vznešenost! Mozaiky jsou, jak víte, složeny z velkého množství kamínků. A každý z nás může být považován za jeden kamínek této mozaiky. Ale kamínky Božího království nejsou jako kamínky normální mozaiky - bez života, bez duše. V mozaice Boží je každý z nás živým kamínkem, který rozumí svému vlastnímu místu a chápe ho, zná místo těch ostatních a je si vědom svého vlastního významu v rámci celku. Ano, dokonce jasně vidí, že má význam jenom v rámci celku. Zároveň je mu jasné, že kdyby chyběl, mozaika by zůstala neúplná.

Samozřejmě že ne všechny kamínky naší mozaiky jsou stejné. Jeden z nás jako by mohl být zeleným kamínkem, další modrým, jiný zlatým, bílým. Každému je udělena jeho vlastní úloha a je povinen být na jeho místě. Jestliže někdo má například za úkol vařit, udržovat dům, a nedělá to, jak může druhý dělat svou vlastní práci, studovat, starat se o administrativu, věnovat se šíření víry, používat komunikačních prostředků, pracovat za rozvoji světa?

Každý má své vlastní poslání a musí mu zůstat věrný. Nikdo, jako kamínek v mozaice, se nemůže přemístit ze svého místa, musí mu zůstat věrný. A to je vzájemnost a jednota té nesmírné a nádherné mozaiky Božího díla. To je podstata Božího království. A běda nám, jestliže se tak nechováme. Představte si mozaiku zobrazující postavu nějakého člověka. Kamínek si řekne: "Podívej, nejkrásnější věcí této mozaiky jsou lidské oči. Jsou opravdu živé. Chci se stát okem!" A představte si, že by ostatní říkali podobné věci: jakou bychom to měli mozaiku? Určitě by to nebyla mozaika, ale něco obłudného a nesrozumitelného.

Musíme si být vědomi toho, že jsme živými kamínky Božího díla a že jsme všichni mezi sebou propojeni a každý má účast na celku. Jestliže chybí právě tento kamínek, chybí něco k plnosti celku a každý tím trpí. Proto je třeba, abychom se pevně drželi svého úkolu.

Máme-li zametat od rána do večera a je-li to Boží vůle pro nás, musíme si být vědomi, že zametáním budujeme Boží svět. Stát pevně na svém místě znamená plnit dobře, okamžik za okamžikem, vůli Boží; tu, kterou má Bůh pro každého z nás. Dívat se na Boží království jako na mozaiku a podle toho se také chovat. Pak vychutnáme svobodu ducha, typickou pro děti Boží, a sám Duch Boží nám poví, jak důležité je to, co děláme, a jak je to prospěšné pro nebe...

Pozor vtíp

Chlápek šel lézt po skalách a zrovna v púlce jednoho náročného úseku mu prasklo lano. Zůstal viset za konečky prstů v naprosto bezvýhodné situaci. Před očima mu proběhl celý život a on v náhlém zoufalství obrátil oči k nebi a zvolal:

„Je tam nahoře někdo?“

A seshora zahřměl mocný hlas: „Ano, jsem tady!“

„Kdo jste?“

„Bůh jsem, kdo bych byl?“

„Prosím, Bože, pomoz mi.“

„Pomohu ti. Pusť se.“

„Cože?“

„Věř mi, pusť se a já ti pomohu.“

Chlápek chvilku koukal na nebe a pak zavolal: „Haló, nebyl by tam nahoře ještě někdo jiný ???“

Z rozhodnutí patrona – arcibiskupa Bedřicha knížete Schwarzenberga byl P. Josef Lhotský dne 14. 12. 1877 jmenován starším kaplanem. Za mladšího kaplana byl ustanoven P. Jan Truhlář, dříve katecheta prachatický. K roku 1880 se váže pouze nepatrná zmínka o úrodě brambor, jichž „protože přišly deště, mnoho shnilo“. V tomto případě se však nejednalo o žádnou velkou katastrofu, neboť P. Boš poznamenává: „Z toho povstal nedostatek, žádný ale hlad.“

Roku 1881 bylo hned od ledna prováděno všeobecné sčítání lidu. Z následujících údajů můžeme vyčíst, že zde v té době žilo mnohem více obyvatel, než dnes. Početné byly zejména vesnice, a to na úkor města. Srovnáme-li tato čísla s dneškem, nemůžeme si nevšimnou znatelného poklesu počtu obyvatel všech vesnic, avšak nárůst obyvatelstva ve městě. Zcela to odpovídá dlouhodobému trendu. Zápis výsledku sčítání lidu je zároveň také posledním zápisem P. Boše ve farní kronice. Osmašedesátiletý duchovní pastýř se dva roky před svou smrtí tohoto privilegia vzdal ve prospěch staršího kaplana Lhotského, který pak zachytil poslední bolestná léta v životě tohoto pozoruhodného muže. Zde jsou výsledky všeobecného sčítání lidu, ke srovnání doplněné o dnešní stav:

Napočítlo se na zdejší osadě:

<i>Ve Starém Rožmitále</i>	<i>mužských</i>	305	<i>ženských</i>	342	<i>dohromady</i>	647	dnes	293
<i>V Bezděkově</i>		152		161		313		145
<i>V Bukové</i>		316		338		654		136
<i>V Hoděmšli</i>		89		103		192		83
<i>V Zadních Hutech</i>		169		167		336		117
<i>V Předních Hutech</i>		61		65		126		
<i>Nepomuk</i>		150		168		318		220
<i>Piňovice</i>		188		224		412		198
<i>Sedlice</i>		171		175		346		130
<i>Skuhrov</i>		112		95		207		52
<i>Věšín</i>		455		510		965		457
<i>Voltuš</i>		197		202		399		237
<i>Vranovice</i>		292		323		615		235
<i>Zaběhlá</i>		276		277		553		-
<i>Z 5 císel Nesvačil asi</i>						32		15
<i>Dohromady</i>						6125 *		2318
<i>V městě Rožmitále</i>	<i>mužských</i>	1089	<i>ženských</i>	1227	<i>dohromady</i>	2316		3306
<i>Ze Zalán</i>		190		189		379		134
<i>Souhrn všech:</i>	<i>Z vesnic vyjímaje Zalány</i>					6125		2318
	<i>Město a Zalány</i>					2695		3440
	Suma					8820		5758

* Součet má být správně 6115, těžko říci, kde se stala chyba.

(Pokračování příště)

Ivana Hoyerová

Zprávy a oznámení

Školení mladých kněží

V úterý 8. listopadu se koná na biskupství v Českých Budějovicích pravidelné školení mladých kněží. Z tohoto důvodu nebude v tento den sloužena v Rožmitále pod Třemšínem mše sv. Intenci za Ludvíka Brožka a Karla Vránu odsloužím v Českých Budějovicích.

Sbírka na Bibli

1/3 kostelní sbírky v neděli 13. listopadu bude určena na šíření Bible. Letos mají naše příspěvky podpořit šíření Písma svatého v Etiopii.

Mše v domově důchodců

V rožmitálském domově důchodců bude sloužena mše sv. ve čtvrtek 24. listopadu od 15.00 hod.

Služba

Hledající: Sadhue, tvé volání k modlitbě a rozjímání je neodolatelné. Měli by tedy všichni opustit rušivé vlivy světa a žít životem poustevníka?

Sadhu: Je pravda, že modlitba je prostředkem, jímž zakoušíme Boží jsoucnost. V okamžiku, kdy se pro nás Bůh již stal živou skutečností, musíme prostě milovat své bližní. Nemůžeme jinak. Když obdržíme nový život Ducha, začneme žít v lásce. A žijeme-li v lásce, vede nás to zcela přirozeně a radostně k tomu, abychom sloužili druhým. Bůh je láska, a jestliže žijeme v jednotě s Bohem, máme sílu i touhu pomáhat druhým. Služba je duchovní činnost, přirozené ovoce lásky. Bůh, který je láska, stále slouží stvoření a pečuje o ně. Lidé jsou stvoření tak, aby se podobali Bohu, a proto by i oni měli neúnavně sloužit druhým.

Modlitba bez práce je stejně špatná jako práce bez modlitby. Kvočna uspokojuje svůj instinkt, sedí-li stále v nějakém temném koutě, třebaže jí vzali vejce. Tak je tomu i s těmi, kdo se vzdalují od úkolů života a tráví svůj čas cele v modlitbě. Takový život je stejně neúčinný jako kvočna, která sedí na prázdném hnízdě.

Pamatuj, mezi těmi, kdo oslavují Boha jen rty, a těmi, kdo tak činí srdcem a životem, je jeden velký rozdíl. Příliš často se lidé modlí k Bohu ve jménu Mistra, ale ve skutečnosti ho neznají. Berou si Boží jméno do úst a na rty, ale ne do srdce a do života. Mistr nás vede k tomu, abychom poznávali to, co oslaví Boha a bude ku prospěchu druhým. Žijeme-li v Mistru a Mistr v nás, pak naše modlitby ponесou ovoce.

(Dokončení přístě)

Sadhu Sundar Singh (1889-1929), indický konvertita ke křesťanství

Z historie 22. část – P. František Boš (5.)

Z následujících zápisů ve farní kronice již budeme poznávat dobu, z níž se nám zachovaly četné památky nejen uvnitř kostelů, ale i v jejich okolí. Jednou z těch, které dodnes slouží, jsou i kamenné schody vedoucí k farnímu kostelu. Rada z nás po nich vystupuje s trpkými slovy o jejich nepohodlnosti na rtech. Avšak pro naše předky, kteří museli chodit po mnohem nepohodlnější pěšině, bylo jejich zbudování znatelnou pomocí. Protože však vyúsťovaly na starém hřbitově, bylo nutné i jeho prostor nějakým způsobem „porovnat“. Tehdy jsme tedy definitivně přišli o možnost zjistit, kde jsou všichni naši předkové od „nepaměti“ až do roku 1854 přesně pohřbeni. S pořízením soupisu hrobů se totiž zřejmě nikdo neobtěžoval. Nyní se také dozvíme, komu za tuto inovaci vlastně vděčíme. „*Kamenné schody ode mlýna ke kostelu nechaly udělat jednotlivé obce a sedláři synové a dcery, zvláště ze Starého Rožmitála pomohli bezplatně hřbitov planýrovat.*“

Mnohem více prostoru věnuje však pisatel tragickým požárům, které v této době řádily nejen ve městě, ale i v blízkém okolí. „*Smutné rány potkaly v tomto čase osadníky Rožmitálské. Nejsmutnější a nejhroznější byl požár v městě Rožmitále dne 27. července 1871. Oheň vypukl na náměstí u p. Františka Procházky, šenkýře č. 15. Již den před tím na odpoledne chytalo se tam na dvoře a ve sklepě, ale oheň byl šťastně uhašen. Druhého dne pak po 9. hodině ráno vyšlehl oheň z okna zadního štítu na půdě téhož stavení, a jelikož prudký, bouřlivý vítr panoval, stálo hned stavení v plamenech a oheň se šířil s velikou rychlostí, tak že na hájení a hašení nebylo možná pomyslet, nýbrž toliko na vynesení nějakého nábytku a útěk. Lehlo popelem 178 domů krom hospodářských stavení. Na náměstí učinila přítrž plamenům na jedné straně vysoká, pevně stavěná škola (dnes Brdský památník) a na druhé straně radnice. Strana a řada nad zámkem zůstala nedotknutá, poněvadž vítr k severovýchodu hnal. Huť, kam samohaše silně padaly, a sousední domky všechny shořely, byla zachráněna. By obyvatelé nemuseli i s nábytkem svým pod širým nebem, vystaveni nehodě, přebývat, učinil farář ten návrh, by jim byl městský kostel prozatím k ukrytí se propůjčen, k čemuž také jak Vel. Konsistoř tak Jeho Eminence p. patron přivolili. Obyvatelé ale k tomu dovození nepoužívali, a tak se služby Boží v tom chrámě nepřetrženě odbyvaly. Na to se sestoupil komitet a učinil potřebná provolání. Na to se scházely ze všech stran potraviny a nešťastní byli každodenně podělováni. Zhotovila se pravidla, dle kterých peněžité příspěvky se mají dělit i návrh ten nechal se od c. k. hejtmanství potvrditi. Podrobný účet o naturálních příspěvcích i peněžitých darech a*

protokol komitetu chová se na radnici. Zde budiž jenom o některých příspěvcích zmínka učiněná. Jeho eminencí kníže a kardinál ze Schwarzenbergu daroval množství dříví k stavivu, cihly, obilí, šatstvo a hotových 300 zl, tak že cena všeho okolo 11000 zl. se páčí.

<i>Jeho Veličenstvo císař Pán</i>	2000 zl.
<i>st. císař Ferdinand</i>	500 zl.
<i>p. hrabě Kolovrat z Březnice</i>	1000 zl.
<i>Jasnost kníže Vorlický Schwarzenberg</i>	400 zl.

(Pozn. – Císařem byl v té době František Josef I., starým císařem je míněn Ferdinand I. (V.) Dobrotivý, který nastoupil na trůn po smrti svého otce Františka I. (II.) v r. 1835. Rok nato byl korunován českým králem. V prosinci r. 1848 předal vládu svému synovci Františku Josefovi a uchýlil do ústraní. Žil v Praze a zemřel r. 1875.)

Rovněž tak štedrá byla města, spolky i jednotlivci i ze severní Ameriky ze St. Louis přišla směnka na 87 zl., která se za 96 zl. 72 kr. prodala. Náš nejdůst. p. biskup Jan Valerian (Jirsík) poslal 100 zl. V celku se sešlo 32020 zl. 51 kr. Mezi novinami sešlo se nejvíc „od Národních listů.“ Po této ukázce zdejší dobročinnosti poznamenává pisatel dále: „Vrhalo se podezření na syna jmenovaného Frant. Procházku, že on to nešťastí způsobil, ač přísné bylo vyšetřování, nic se nemohlo dokázati. Procházka vystěhoval se do Plzně. Od té doby hořelo v Rožmitále dne 31. srpna 1874 a shořelo 18 domů, chytlo u Františka Kotrbatého č. 41 a odtud se rozšířil oheň pod pivovarem na vůkolní řady domů, později vyšel oheň v stodole p. hostinského Jonáka a strávil vůkolní stodoly. R. 1873 dne 7. srpna byl silný oheň v Piňovicích a 27. srpna oheň v sousední Březnici, kde 103 čísla popelem lehly. Od té doby byl též oheň v Věšíně, v Záběhlé, v Bukové a 1879 večer 2. června v Zalánech a hned nato ráno v Luhu, kde 5 stavení vyhořelo, a štěstí bylo, že bylo bez větru, sic by fara také bývala v nebezpečnosti. Z toho jest viděti, že celý ten čas mnoho radosti nám neposkytoval.“

S touto poslední větou nemůžeme jinak, než souhlasit. Jakkoliv jsme dnes nespokojení s dobou, v níž musíme žít, a i když si leckdy myslíme, že horší už to být nemůže, ovlivnění množstvím negativních zpráv, kterými nás sytí média, ve skutečnosti nevíme, co máme. Doba, kterou popisují zápisky faráře Boše musela být přeci jen nesčíslněkrát těžší. Pohroma stíhala pohromu, nejistota a strach číhaly na každém kroku. Všechno zlé, včetně válek, neúrody, řádění živlů a nemocí, jako by se soustředilo do těchto let. A přesto s tím naši předkové uměli bojovat. Nebo se s tím alespoň smiřovali. Poručili své problémy do rukou Božích. I v tom se od nich můžeme učit, až se nám bude zdát, že horší už to nemůže být.

Roku 1879 se konala v Rožmitále biskupská vizitace, kterou pan farář Boš považoval za „nejznamenitější“ událost tohoto roku. Uskutečnila se ve dnech 21. a 22. června, což byla sobota a neděle, a byla při ní udělena i svátost biřmování. „*Jeho Excel. p. biskup přijel již v pátek na odpoledne z Březnice, doprovázen jsa odtamtud banderiem (banderium – prapor, vojenská jízda) až na hranice osady Rožmitálské a odtud banderiem Rožmitálským až pod kaplanky. Od Portelského kříže pak stál špalír ke kostelu a u kostela řada dítek, jelikož se mysliło, že jeho Excel. u mlýna vystoupí a špalírem do kostela půjde. Avšak on stařeček 81letý slezl z vozu až u zadních dveří starého hřbitova a byl do kostela veden. S ním přijel p. kanovník Mat. Laitl a vikář Jur. Pekárek. Dítky byli vyslycháni a biřmováni a nato se šlo do fary, kde se p. biskup ubytoval. V sobotu byli biřmováni dospělí osadníci Rožmitálské. Na neděli byli povoláni osadníci Bohutínské a byli zde biřmováni. Tamní p. farář měl držet kázání, ale poněvadž se mu pro stáří a slabost udělalo mdlo, držel řeč p. biskup od oltáře. – Všech biřmovaných bylo: z Rožmitálské osady 732 mužských, 910 ženských, dohromady 1642, z Bohutínské osady 390. V neděli po krátkém obědě a požehnání odebral se Jeho Excel. ihned z Rožmitála do Lnář. Cechové městští čekali naň ve městě, chtěje se s ním rozloučit a myslíce, že tudý pojedje, a banderium čekalo u dvora, aby ho doprovodilo. Ale on jel alejemi a vyhnul se tak městu, a za Voltuší se silný déšť ... (chybí slovo, zřejmě „strhnuł“) a banderium se muselo vrátit. Slavnostní brány byly v městě a ve Starém Rožmitále. Paní ředitelová Ulrichová, co pečlivá Marta, řídila z ochoty kuchyni na fare.“*